

อานิสงส์ในการปฏิบัติธรรมและสร้างกุศล ทำให้ชีวิตดีขึ้น

พันโทอรุณ บรรจง

R20018

หลังจากที่กระผมได้เขียนกฎแห่งกรรม ชื่อเรื่องว่า “กรรมที่ตามสนอง และบุญกุศลที่ส่งผล” ถวายท่านพระธรรมสิงหบุราจารย์ และลงในหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๑๕ แล้ว กระผมได้ถือศีล ๘ และทำบุญสร้างกุศลเพิ่มเติมขึ้นอีก ทำให้ชีวิตของกระผมดีขึ้น โดยในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ กระผมได้ถือศีล ๘ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘ (วันวิสาขบูชา) ถือทุกวันไม่เว้น จนถึงวันออกพรรษาของปีนั้น ได้ศกบาตรทำบุญกับพระสงฆ์ทุกวัน อย่างน้อยวันละ ๔ รูป ได้สวดมนต์ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็นกับพระในถ้ำทุกวันตลอดพรรษา จึงทำให้ชีวิตที่มีแต่อุปสรรคปัญหา กลับดีขึ้นในหลายๆเรื่องดังนี้

การสร้างบ้านที่อยู่อาศัย กระผมยังไม่มีบ้านที่อยู่อาศัยที่เป็นหลักแหล่งของตนเอง เดิมเช่าบ้านบ้าง ซื้อแล้วขายบ้าง บางครั้งต้องย้ายบ้านไปหลายครั้งหลายหน ตามแหล่งที่ใช้ในการประกอบอาชีพเสริมจะอำนวยให้ จนเมื่อเกษียณอายุราชการเป็นข้าราชการบำนาญแล้ว แต่ยังไม่มียังไม่มีบ้านเป็นหลักแหล่งของตนเอง ทำให้กระผมกระวนกระวายใจ และพยายามวิ่งเต้นหาเงินจากธนาคารต่างๆหลายแห่งและหลายปี ซึ่งจะกู้ได้บ้างกู้ไม่ได้บ้าง เพราะคุณสมบัติ ไม่ได้บ้าง บางครั้งธนาคารปล่อยเงินแล้ว เจ้าของที่ดิน และบ้านกลับคำพูดไม่ยอมขายให้บ้าง จนถึงปี ๒๕๔๕ จึงได้รับเงินจากบุตรส่งเงินมาซื้อที่ดินให้ แต่การก่อสร้างบ้านนั้นไม่มีเงิน จะสร้างบ้านได้ต้องติดต่อขอเงินจากธนาคาร ซึ่งตัว

ของกรรมนั้นอายุเกิน ๖๐ ปี ทำให้ไม่มีคุณสมบัติในการกู้ได้ แต่ที่ได้นั้นมาจากบุตรสาวของกรรมมาช่วยดำเนินการให้ ที่จริงกรรมหมดโอกาสแล้ว แต่บุญกุศลที่กรรมได้สร้างไว้ในปี ๒๕๔๘ มาช่วยทำให้ธนาคารอนุมัติให้กู้เงินสร้างบ้านได้ ทั้ง ๆ ที่อีกหลายรายก็ขอกู้เช่นเดียวกันแต่ไม่ได้รับอนุมัติ

ในการศึกษาต่อของหลานของกรรมชั้นมัธยมศึกษา ในสถาบันมีชื่อแห่งหนึ่ง ซึ่งกรรมไม่คาดคิดว่าจะได้เข้าศึกษา แต่บุญที่ได้สร้างไว้ทำให้เข้าเรียนได้ โดยได้รับความเมตตาปราณีจากผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่กรรมไม่รู้จักมาก่อน ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ นอกจากเข้าเรียนต่อได้แล้ว ยังทำให้หลานของกรรมเรียนผ่านไปได้ดีด้วยดี ไม่มีการซ่อม แก้ ดิถเกรด หรือมีปัญหาในการเรียนต่างๆด้วย ทั้งๆที่หลานของกรรมเรียนหนังสือไม่เก่ง ซึ่งกรรมได้ขอให้บุญกุศลที่กรรมได้ปฏิบัติมาช่วยให้เขาผ่านการเรียนไปได้ด้วยดี เพื่อให้เขาเป็นคนดีของสังคม และช่วยเหลือพระพุทธศาสนาให้สืบต่อไปชั่วลูกชั่วหลานของกรรม

ตามที่กล่าวในขั้นต้นแล้วว่า กรรมไม่มีบ้านอยู่เป็นหลักเป็นแหล่ง ทำให้การสร้างห้องพระเพื่อนั่งสมาธิ เคนจงกรม ของกรรมมีปัญหาตลอดประมาณปลายปี ๒๕๔๘ กรรมได้ทำห้องพระขึ้นมาใหม่แทนห้องเก่าที่ไม่เหมาะสมหลายประการ ในขณะที่ก่อสร้างอยู่นั้น (กรรมทำเอง) กรรมได้ประสบอุบัติเหตุน่าจะถึงแก่ชีวิตและพิการได้ โดยกรรมยกเสาบ้านซึ่งมีขนาดใหญ่ (เสาหน้า ๖ นิ้ว ยาว ๗ สอก) แล้วเสาล้มฟาดลงมาที่ตัวของกรรม ในขณะที่เสาเริ่มเอนลงมานั้นกรรมก้มลงเก็บเชือกเพื่อกันเสาล้ม แต่เสาล้มก่อน

กรรมได้ยื่นมือภรรยาที่มาช่วยทำตะโกนว่า “เสาล้ม” กรรมจึงเงยหน้าขึ้นไปดู เห็นเสาล้มลงมาตรงตัว และใกล้จะถึงตัวอยู่แล้ว กรรมจึงกระโดดหนีให้

รอดพ้น แต่ดินที่ขุดขึ้นมาองไว้ร่วนซุยจึงกระโดดไม่พ่น และทำให้กระผมล้ม
ลงตรงที่เสาหล่มลงมาพอดี ในใจของกระผมขณะนั้นคิดว่าไม่ตายก็คงบาดเจ็บ
สาหัสแน่นอน เมื่อเสาหล่มมาใกล้ถึงตัว เสาก็หยุดค้างไม่ลงมาถึงตัวนอกจากที่
หน้าแข้งรู้สึกเจ็บแต่ไม่มากนักเพราะเสาทับไว้ กระผมจึงเงยหน้าไปมองว่าเสา
หยุดได้อย่างไร ปรากฏว่าปลายเสาไปค้างอยู่บนไม้ท่อนหนึ่ง มิฉะนั้นกระผมคง
ไม่รอดแน่นอนที่จะถูกทับ ทำให้กระผมคิดว่า เป็นเพราะบุญกุศลที่กระผมได้
ปฏิบัติมาตลอดนั่นเองที่ช่วยชีวิตเอาไว้ได้ จึงทำให้กระผมศรัทธาในพระพุทธคุณ
พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ตลอดจน คุณบิดามารดา ที่ทำให้กระผมมี
ชีวิตรอดมาจนปัจจุบัน ในปี ๒๕๔๕ กระผมจะถือศีล ๘ และปฏิบัติธรรม
ตลอดพรรษาอีก บ้านคงสร้างเสร็จพอดี ทำให้มีที่ปฏิบัติได้สะดวกมากขึ้น

ขอให้หลวงพ่อมีอายุยืน มีสุขภาพอนามัยดี เป็น ที่พึ่งของศิษยานุศิษย์
และเผยแพร่วัฒนธรรมแก่ประชาชนต่อไปอีกยาวนาน